

Dag 1, Week 24, 1422 – Eowas

Mijn lichaam lag stil en rustig op het bed van Koningin Eanna. Mijn ogen waren gesloten en ik leek te slapen. Maar ik zat niet in mijn lichaam. Om een of andere reden zweefde ik als een schim boven in de slaapkamer van Koningin Eanna. Ik was gescheiden van mijn lichaam! Hoe kon dit?

Koningin Eanna zat naast het grote bed op een stoel. Ze keek mij liefdevol aan, maar tegelijkertijd ook met medelijden. Wat was dit voor vreemde situatie?

‘Kom gauw terug, lieve Wendela. Maak je geen zorgen, dit is mij ook overkomen,’ zei Eanna rustig. Zag ze me niet hierboven?

‘Eanna! Eanna! Ik ben hier!’ riep ik, terwijl ik met mijn armen zwaaide. Ik probeerde haar aandacht te trekken, maar ze zag me echt niet. Ze hoorde me niet eens! Hoe was ik in deze bizarre situatie beland? Droomde ik?

Wacht eens, er schoot me te binnen wat er was gebeurd. Samen met Eanna had ik iets in de berg van Eowas bezocht. Ja, dat was het, ik wist het weer!

We waren bij de Geest van Eowas langsgegaan, een bovennatuurlijk wezen dat me de rillingen gaf, een grauwe geest zonder emoties. Alle vrolijkheid en hoop verdwenen in de ogen van de geest en nu ik eraan terugdacht, overspoelde een doodsangst me. Deze angst wilde ik niet voelen!

Maar hoe kwam ik hier terecht?

Voordat ik flauwviel, zag ik als laatst de Geest van Eowas. Dat herinnerde ik me nog. Hij was vast de reden dat mijn lichaam nu op Eanna's bed lag. Heeft hij dit echt veroorzaakt? Hoe heette de geest? Wat was zijn naam? Ik moest lang nadenken, maar eindelijk schoot het me te binnen. Andolana! De naam van de geest was Andolana.

Eanna beweerde dat hij een goed wezen was, maar er voelde iets ontzettend fout aan hem. Er was iets mis met Andolana.

Ik herinnerde me wat Eanna naïef genoeg had gezegd: ‘Andolana is een magisch schepsel dat alle wensen van de koninklijke familie vervult.’

Ik geloofde er niets van. Andolana wilde ongetwijfeld iets terugkrijgen in ruil voor zijn hulp. Zijn magische beloftes waren te mooi om waar te zijn!

Ik geloofde altijd dat magie net zo onzinnig was als sprookjes, maar magie was echt. Magie verklaarde het bestaan van de Geest van Eowas. Toch was ik er liever op een andere manier achter gekomen, want Andolana was het vreemdste en engste wat ik ooit had gezien.

Hij noemde mij koningin. Wat bedoelde hij daarmee? Word ik Koningin van Eowas? Ga ik trouwen met Koningin Eanna? Dat zou geweldig zijn! Dan vervul ik mijn missie en dan is vader pas echt trots op me! Hij wilde dat ik ging trouwen met de koningin, dat is alles wat hij wilde. Dat is waarom ik naar Eowas was gestuurd. Andolana had nog iets gezegd, maar wat precies? Waarom herinnerde ik me zo weinig en waarom was ik uit mijn lichaam?

Ik zag dat Eanna opstond uit haar stoel. Ze gaf plots een kus op mijn voorhoofd. Ook al zat ik niet in mijn lichaam, toch voelde ik de kus wel. Daarna vertrok ze uit de kamer.

Vervolgens zag ik dokters en zusters de kamer inlopen. Ze hielden allerlei soorten kruiden bij mijn neus, maar daar rook ik niks van.

‘Hallo?’ vroeg ik. Mijn stem galmde door de kamer, precies zoals de stem van Andolana normaal gesproken door een kamer galmde, maar de dokters en zusters hoorden mij niet. Was ik nu ook een geest, of droomde ik? Dit gevoel was bovennatuurlijk. Ik kon alles zien, maar niets beïnvloeden.

‘Geef antwoord!’ schreeuwde ik, maar niemand reageerde. Ik voelde nu wat meer spanning. Was ik misschien vervloekt?

In mijn paniek bewoog ik mezelf iets naar voren. Ik kon mijzelf gelukkig nog bewegen. Misschien kon ik dan ook terug mijn lichaam in zweven? Ik kon het op zijn minst proberen. Wat moest ik anders?

‘Wendela, Wendela, Wendela, Wendela, Wendela, Wendela,’ fluissterde plots een angstaanjagende stem. De stem galmde door de hele ruimte heen. Ik voelde een rilling over mijn rug lopen. Dit kon niet waar

zijn. Opnieuw voelde ik die angst, die doodsangst, die Andolana mij gaf. ‘Wendela, Wendela, Wendela,’ fluisterde de stem opnieuw.

Ik draaide me om en daar was hij, Andolana. De Geest van Eowas zweefde tegenover me, angstaanjagender dan ooit tevoren. In zijn ogen zag ik slechts zwart, zijn benen waren nauwelijks zichtbaar en zijn lange, grijze blouse zat vol scheuren.

Zonder een vin te verroeren staaarde hij naar de grond. Met een onnatuurlijk grote grijns op zijn gezicht belichaamde hij...